

חילול השם וקידוש השם: לפרשת אמור תשע"ד (לב אפרת)

ויקרא פרק כב, לב-לג:

וְלֹא תַחַלְלוּ אֶת שֵׁם קִדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי ה' מְקַדְשֶׁכֶם: הַמוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם לִהְיוֹת לְכֶם לְאֱלֹהִים אֲנִי ה':

ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה ט:

והמצוה התשיעית היא שצונו לקדש השם והוא אמרו (אמור כב) ונקדשתי בתוך בני ישראל. וענין
זאת המצוה אשר אנחנו מצווים לפרסם האמונה הזאת האמתית בעולם ושלא נפחד בהיזק שום
מזיק. ואף על פי שבא עלינו מכריח גובר יבקש ממנו לכפור בו יתעלה לא נשמע ממנו אבל נמסור
עצמנו למיתה....

יומא דף פו ע"א:

אבל מי שקורא ושונה ומשמש תלמידי חכמים ואין משאו ומתנו באמונה, ואין דבורו בנחת עם
הבריות, מה הבריות אומרות עליו - אוי לו לפלוני שלמד תורה, אוי לו לאביו שלמדו תורה, אוי לו
לרבו שלמדו תורה, פלוני שלמד תורה - ראו כמה מקולקלין מעשיו וכמה מכוערין דרכיו! ועליו
הכתוב אומר באמר להם עם ה' אלה ומארצו יצאו.

ספורנו:

ולא תחללו את שם קדשי. ומאחר שאתם רואים את פעולתי על זה השלמות, אם כן אתם
המקודשים ללכת בדרכי אל תחללו את שם קדשי בפעולות חסרות ומגונות, כענין ויבא אל הגוים
אשר באו שמה ויחללו את שם קדשי (יחזקאל לו, כ):

רמב"ם הלכות אבל פ"ג ה"ח:

כהן שפגע במת מצוה בדרך הרי זה מטמא לו, אפילו כהן גדול חייב להטמא לו ולקוברו, ואיזהו
מת מצוה, אחד מישראל שהיה מושלך בדרך ואין לו קוברין, דבר זה הלכה מפי הקבלה...

ברכות דף כ ע"א:

דמעיקרא כשנכתב לא תעשה דטומאה - לא על מת מצוה נכתב, כשם שלא נכתב על הקרובים.

בית הבחירה למאירי, ברכות דף כ' ע"א:

מת מצוה והוא מת שאין לו קוברין רשאי הכהן אף בקום עשה לדחות לא תעשה האמור בתורה
בטומאה כדי ליטמא לו ולקברו מדין כבוד הבריות אפי' היה כהן הדיוט ונזיר ושהגיעה שעת הפסח
והיה הולך לשחוט את פסחו ולמול את בנו שהרי מילת זכריו מעכבתו הכל נדחה מפני מת מצוה.

ברכות דף כ' ע"א

לימא: אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה' [כל מקום שיש חלול השם אין חולקין כבוד לרב],
שאני התם, דכתיב ולאחותו:

יחזקאל פרק כח, כה:

כֹּה אָמַר ד' אֱ-לֹקִים בְּקִבְצִי אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל מִן הָעַמִּים אֲשֶׁר נָפְצוּ בָם וְנִקְדַּשְׁתִּי בָם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם
וְיָשְׁבוּ עַל אַדְמָתָם אֲשֶׁר נָתַתִּי לְעַבְדֵי לְיַעֲקֹב: